

Roma împlinește vedenia - Numărul unsprezece

Înțelegerea triplei aplicări a profeției: 11 septembrie 2001 și procesul final de încercare pentru adventismul laodicean

Jeff Pippenger

2024-08-30

Așa cum 11 august 1840 a confirmat regulile adoptate de Miller, după 11 septembrie 2001 s-a văzut de către cei dispuși să vadă că principiile profetice adoptate de Future for America reprezentau adevărata metodologie biblică a ploii târzii, așa cum este expusă în Isaia capitolul douăzeci și opt. Aplicarea liniei de reformă peste linie de reformă, așa cum este prezentată în istoria sacră, a stabilit că 11 septembrie 2001 a fost o repetare a lui 11 august 1840.

Ei au văzut că, atunci când îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul zece, a coborât în 1840, El a prefigurat coborârea Sa din 2001. Amândoi îngerii au coborât pe când se împlinea o profeție privitoare la Islam. Apoi mișcarea a crescut pe măsură ce bărbați și femei au răspuns la eficacitatea metodologiei. Conducerea Adventismului de Ziua a Șaptea laodicean a fost trecută cu vederea la timpul sfârșitului, în 1989, iar acum acea biserică a intrat în procesul ei final de încercare, pe măsură ce Domnul a început să aleagă mișcarea celui de-al treilea înger ca să fie purtătorii Săi de cuvânt ai zilelor de pe urmă.

O regulă de căpetenie dintre regulile date pentru zilele de pe urmă a fost aplicarea triplă a profeției. Cu deosebire, în acea vreme, aplicarea triplă a celor trei vaiuri a susținut atât de limpede evenimentul din 11 septembrie 2001. Când acel adevăr a fost cercetat cu onestitate, cei care atunci erau călăuziți spre „cărările cele vechi” ale lui Ieremia, ale căror inimi căutau adevărul, au recunoscut împlinirea profetică, împreună cu validitatea regulilor de interpretare profetică adoptate de mișcarea îngerului al treilea.

S-a constatat că înțelegerea corectă a pionierilor era că istoria primului vai din capitolul nouă al Apocalipsei reprezenta Islamul. Falsul profet Mahomed a fost văzut drept regele acelei istorii. În acea istorie, Islamul avea să atace Imperiul Roman, iar modul de a purta război al Islamului a fost identificat în mod specific drept lovirea bruscă și pe neașteptate. În această privință s-a înțeles că însuși modul de a purta război al Islamului a furnizat rădăcinile etimologice ale cuvântului "asasin". În acea istorie, Islamul avea să vatăme armatele Romei, iar perioada s-a încheiat sub incidența unei profeții de timp de o sută cincizeci de ani. Când acea profeție de timp s-a încheiat la 27 iulie 1449, au început profeția de timp și istoria celui de-al doilea vai.

A început o altă profeție de timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care s-a încheiat la 11 august 1840. În acea istorie, cârmuitorul care reprezenta lucrarea profetică a Islamului era Ottman, care fusese tipificat de Mohammed în istoria primului vai. Capitolul nouă spune că, în istoria celui de-al doilea vai, Islamul avea să ucidă oștirile Romei. Ei aveau să continue să practice acel mod de purtare a războiului, atacând pe neașteptate și pe neprins de veste, dar în acea istorie praful de pușcă a fost inventat și folosit pentru întâia oară, astfel că al doilea vai

reprezenta un mod de purtare a războiului caracterizat de atacul pe neașteptate al asasinului și, în plus, includea explozivi.

La 11 septembrie 2001, al treilea vai al Islamului a lovit pe neașteptate oștirile spirituale ale Romei cu explozivi. Acel eveniment a marcat începutul mai multor linii ale adevărului profetic, care însă fuseseră în mod clar întemeiate pe cele două mărturii anterioare ale primului și ale celui de-al doilea vai. Evenimentul a demonstrat în mod clar că, întocmai ca la împuternicirea istoriei millerite din 11 august 1840, când profeția despre Islam a celui de-al doilea vai a fost împlinită și îngerul din Apocalipsa zece a coborât, tot astfel, când a sosit profeția despre Islam a celui de-al treilea vai, ea a marcat coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece în acea zi.

"Acum vine vestea că aş fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Aşa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoşătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra oraşului New York, decât că ştiu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea şi răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, ştiu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, şi aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

Mișcarea „Future for America” a fost atunci văzută, de către cei dispuși să vadă, ca paralelă a mișcării millerite. Islamul celui de-al treilea vai a devenit, din acel moment încolo, un element principal al mesajului. Inspirația a învățat limpede că atunci când îngerul din Apocalipsă va coborî, ploaia târzie va sosi.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Pe măsură ce Leul din seminția lui Iuda a început să deschidă înțelegerea mai cuprinzătoare a ploii târzii, El și-a călăuzit poporul la cartea lui Ioel, care este un punct principal de referință pentru ploaia târzie. În acel moment, unii dintre acei bărbați care se alăturaseră mișcării după 11 septembrie 2001 au conchis că insectele din Ioel, care pustiesc vița lui Dumnezeu, conducând până la trezirea Strigării de la miezul nopții, reprezentau Islamul. Ei nu puteau sau nu voiau să vadă că insectele reprezentau Roma.

Lumina puternică ce a rezultat din recunoașterea aplicării triple a profeției cu privire la cele trei vaiuri a conferit un sprijin logic nesfârșit afirmației lor că insectele reprezentau Islamul. Așa cum se întâmplă întotdeauna, de îndată ce se admite o interpretare particulară, are loc o răstălmăcire a Scripturilor în încercarea de a susține premisa falsă. În demersul lor de a-și susține punctul de vedere, au demonstrat că nu înțelegeau principiul tipului și antitipului.

În studiile teologice și biblice, termenii „tip” și „antitip” sunt utilizați pentru a descrie o relație între două elemente, în care unul îl prefigurează sau îl anticipează pe celălalt. Acest concept este adesea

încadrat în categoriile mai largi de „umbră” și „substanță”.

Un tip este un eveniment, o persoană sau o instituție din Vechiul Testament care prefigurează ori anticipează un corespondent în Noul Testament, fie el eveniment, persoană sau instituție. Acesta servește drept precursor simbolic. Antitipul este împlinirea sau concretizarea tipului. El este realitatea prefigurată de tip. Conceptul de «umbră» și «substanță» este paralel cu relația dintre tip și antitip. «Umbră» reprezintă (tipul), iar «substanță» reprezintă (antitipul).

Nimeni, așadar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau la luna nouă, sau la zilele de sabbat, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare; dar trupul este al lui Hristos. Coloseni 2:16, 17.

Căci Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu însă chipul însuși al lucrurilor, nu poate niciodată, prin acele jertfe care se aduc an de an, neîncetat, să-i desăvârșească pe cei ce se apropie. Evrei 10:1.

În controversa de după 11 septembrie 2001, privitoare la Ioel și la identificarea corectă a Romei papale ca fiind simbolizată de patru insecte, conturând astfel distrugerea progresivă a adventismului laodicean, cei care susțineau că insectele erau Islamul nu doar că au pus un accent nesfârșit asupra aplicării triple a celor trei vaiuri, ci au și invocat tipuri care trimiteau la antitipul Romei, pretinzând că acele tipuri identificau de fapt Islamul. Procedând astfel, au dat dovadă fie că nu înțelegeau cu adevărat principiul tipului și antitipului, fie că socoteau că denaturarea tipurilor era un mijloc vrednic de a justifica scopul.

În controversa actuală cu privire la Roma, există din nou dovezi că cei care susțin ideea eronată că „tâlharii” din Daniel, capitolul unsprezece, versetul paisprezece, ar fi Statele Unite nu înțeleg corect nici aplicarea triplă a profeției, nici principiul tipului și antitipului.

Când cei care susțin că „tâlharii” sunt Statele Unite caută să-și susțină poziția, ei recurg la aplicarea unei triple aplicări a celor trei Rome, pentru a demonstra în chip presupus că Roma modernă, a treia manifestare a Romei, este Statele Unite. Plecând de la premisa că nu poartă în mod deliberat mărturie mincinoasă și că nu fac decât să manifeste o ignoranță oarbă față de regulile unei aplicări triple a profeției, ei întrebuițează o trăsătură profetică a primelor două Rome și susțin că o caracteristică a istoriei Romei identifică Roma modernă.

Roma păgână este prima dintre cele trei împliniri profetice ale Romei. În capitolul opt din Daniel, Roma păgână este cornul cel mic de gen masculin. În capitolul doi, Roma păgână este puterea statală. În capitolul șapte din Daniel, Roma păgână se împarte într-o împărțire în zece părți.

A doua manifestare a Romei este Roma papală, care, în capitolul opt, este cornul cel mic, de gen feminin, și care, în capitolul doi, este arta cârmuirii bisericești, și care, în capitolul șapte, este cornul care rostește blasfemii și deșrădăcinează trei coarne. Roma păgână este o putere singulară, dar Roma papală este o putere dublă, reprezentând biserica papală ca stăpânind asupra cârmuirii statale a structurilor politice anterioare ale Romei păgâne. În 1798, puterea papală a primit rana ei de moarte, dar nu a încetat să fie o biserică; a încetat doar să fie o fiară a profeției biblice, căci puterea civilă pe care o controlase anterior a fost înlăturată.

A doua Romă este Roma papală și a funcționat ca putere (fiară) a profeției biblice doar atunci când avea capacitatea de a controla puterea statului pentru a-și duce la îndeplinire planurile hulitoare. Prima Romă a fost o putere unică, a doua Romă a fost o putere dublă, iar a treia Romă este o putere triplă. Cele trei manifestări ale Romei sunt guvernate de aceleași principii ca orice aplicare triplă a profeției. Din punct de vedere profetic, există trei vaiuri, trei Babiloane, trei Rome și trei Ilie. În termenii tipului și antitipului, primele două manifestări ale oricărei aplicări triple sunt tipuri care oferă umbra celei de-a treia împliniri, care este antitipul și substanța aplicării triple a profeției.

În cazul Romei, trăsăturile primelor două Rome indică faptul că atât Roma păgână, cât și Roma papală au conferit conducătorului lor titlul de Pontifex Maximus. Prin urmare, titlul conducătorului Romei moderne ar fi Pontifex Maximus, un titlu care nu a fost niciodată atribuit vreunui președinte al Statelor Unite. Primele două Rome au depășit trei obstacole geografice pentru a-și întemeia autoritatea pe tron în perioada lor istorică specifică. Nu există dovezi că Statele Unite au depășit trei obstacole geografice în perioada premergătoare anului 1798.

Primele două Rome au avut o perioadă de timp precisă identificată, în care aveau să domnească în mod suprem. În versetul douăzeci și patru din Daniel unsprezece, Roma păgână este identificată ca domnind pentru o „vreme”, adică trei sute șazeci de ani, lucru care s-a împlinit de la bătălia de la Actium din 31 î.Hr. până în anul 330 d.Hr. În mod repetat, Roma papală este identificată ca domnind timp de o mie două sute șazeci de ani după ce cele trei coarne au fost înlăturate, din 538 până în 1798. În capitolul douăzeci și trei din Isaia, Statele Unite sunt identificate ca domnind timp de șaptezeci de ani simbolici, ca zilele unui singur împărat, însă ele nu au înlăturat niciodată trei obstacole geografice înainte de domnia lor de șaptezeci de ani simbolici.

Roma modernă este reprezentată ca biruind cele trei obstacole geografice, și anume: împăratul de la miazăzi, Țara cea minunată și Egiptul, în Daniel, capitolul unsprezece, versetele patruzeci până la patruzeci și doi, iar când aceste trei obstacole sunt înfrânte și aduse sub supunerea Romei, ele formează apoi tripla unire a balaurului, fiarei și profetului mincinos. Ioan ne informează, de asemenea, că rana de moarte a fiarei papale este vindecată și că ea stăpânește apoi timp de patruzeci și două de luni simbolice.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte s-a vindecat; și tot pământul s-a minunat, mergând după fiară. Și s-au închinat balaurului care i-a dat putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei? Cine poate să poarte război cu ea? Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:3-5.

Fiara care domnește timp de patruzeci și două de luni simbolice după ce rana ei de moarte este vindecată este puterea romană.

Profeția din Apocalipsa 13 declară că puterea reprezentată de fiara cu coarne ca de miel va face ca „pământul și pe cei ce locuiesc pe el” să se închine papalității — acolo simbolizată prin fiara „asemenea unui leopard”. ... Atât în Lumea Veche, cât și în Lumea Nouă, papalitatea va primi omagiu prin cinstea adusă instituției duminicale, care se întemeiază exclusiv pe autoritatea Bisericii Romei. Marea Controversă, 578.

Roma păgână, întâia Romă, a domnit în mod suveran timp de trei sute șaiszeci de ani, în împlinirea din Daniel, capitolul unsprezece, versetul douăzeci și patru, și a făcut aceasta după ce a înlăturat trei obstacole geografice, în împlinirea din Daniel, capitolul opt, versetul nouă.

Roma papală, cea de-a doua Romă, a domnit suveran timp de o mie două sute șaiszeci de ani, în împlinirea mai multor pasaje ale Scripturii, și aceasta după ce a înlăturat trei obstacole geografice, împlinind Daniel, capitolul șapte, versetele opt și douăzeci.

Roma modernă îl biruie pe împăratul de la miazăzi în versetul patruzeci al capitolului unsprezece din Daniel, apoi, în versetul patruzeci și unu, biruie țara cea minunată, iar în versetul patruzeci și doi, biruie Egiptul. Roma modernă este împăratul de la miazănoapte din capitolul unsprezece al lui Daniel.

Roma păgână, cea dintâi Roma, a fost o putere prigonitoră, iar Roma papală, cea de-a doua Roma, a fost o putere prigonitoră și, prin urmare, Roma modernă va fi o putere prigonitoră.

Statele Unite vor participa la a treia persecuție săvârșită de Roma modernă, însă acest lucru nu identifică Statele Unite ca fiind puterea papală, ci doar indică o caracteristică a relației Statelor Unite cu puterea papală în zilele de pe urmă.

Cei care doresc să susțină că Statele Unite sunt „jefuitorii poporului tău” în zilele de pe urmă recurg la aplicarea triplă a celor trei Rome pentru a identifica în mod eronat Statele Unite. Metoda viciată pe care o folosesc, în contextul unei aplicări triple, se bazează pe identificarea unei caracteristici a primelor două Rome și pe susținerea că o caracteristică profetică a Romei, iar nu Roma însăși, este a treia Romă.

Ei identifică prima lege duminicală istorică a lui Constantin în anul 321 d.Hr., iar apoi legea duminicală a Romei papale în anul 538 d.Hr., pentru a susține că iminenta lege duminicală din Statele Unite definește Statele Unite drept Roma modernă; de asemenea, își amestecă aplicarea eronată asociind avertizarea lui Isus de a fugi când «urâciunile pustiirii» despre care a vorbit Daniel ar fi legea duminicală. «Urâciunea pustiirii» despre care a vorbit Isus indică două legi duminicale în vremurile din urmă, însă simbolismul este cu totul diferit, întrucât este o avertizare de a fugi, nu avertizarea de a evita semnul fiarei. Concepția lor greșită nici măcar nu abordează faptul că în vremurile din urmă există două legi duminicale specifice.

Așadar, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește, să înțeleagă), atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; cel ce este pe acoperiș să nu coboare ca să ia ceva din casa sa; nici cel ce este în țarină să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia veșmântul. Vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Dar rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de sabat. Matei 24:15-20.

„Urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel” a fost un semn pe care Isus l-a dat poporului Său, semn care le indica când trebuiau să fugă din calea distrugerii ce avea să vină asupra Ierusalimului, pe când Roma păgână a asediat și, ulterior, a distrus sanctuarul și cetatea, între anii 66 și 70 d.Hr.

Isus le-a declarat ucenicilor care-L ascultau judecățile care aveau să se abată asupra Israelului apostat și, mai ales, răzbunarea retributivă ce avea să vină asupra lor pentru lepădarea și răstignirea lui Mesia. Semne neechivoce aveau să preceadă înfricoșătorul deznodământ. Ceasul temut avea să vină pe neașteptate și cu repeziciune. Și Mântuitorul i-a avertizat pe urmașii Săi: „Așadar, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă la munți.” Matei 24:15, 16; Luca 21:20, 21. Când stindardele idolatre ale romanilor aveau să fie așezate pe pământul sfânt, care se întindea câteva stadii în afara zidurilor cetății, atunci urmașii lui Hristos trebuiau să-și afle scăparea prin fugă. Când semnul de avertizare avea să fie văzut, cei care ar fi dorit să scape nu trebuiau să zăbovească...

„Niciun creștin nu a pierit în distrugerea Ierusalimului. Hristos le dăduse ucenicilor Săi un avertisment, iar toți cei ce au crezut cuvintele Lui stăteau de veghe după semnul făgăduit. ... Fără întârziere au fugit într-un loc de scăpare — cetatea Pella, în ținutul Pereii, dincolo de Jordan.” Marea Controversă, 25, 30.

Pe măsură ce se apropia anul 538, creștinii acelei epoci au recunoscut că Biserica fusese coruptă printr-un compromis cu religia păgânismului, iar, pe baza avertizării lui Hristos și în conjuncție cu lumina dată prin mărturia apostolului Pavel în a Doua Epistolă către Tesaloniceni, capitolul al doilea, au fugit în pustia profetică a celor o mie două sute șaizeci de ani.

Dar, înainte de venirea lui Hristos, în lumea religioasă urmau să aibă loc evenimente importante, vestite prin profeție. Apostolul a declarat: "Să nu vă lăsați prea curând clătinați în minte, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua lui Hristos ar fi aproape. Nimeni să nu vă înșele în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni decât dacă va veni mai întâi lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării; care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau la care se aduce închinare, așa încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu."

Cuvintele lui Pavel nu trebuiau să fie răstălmăcite. Nu trebuia să se învețe că el, printr-o revelație specială, îi avertizase pe tesaloniceni cu privire la venirea imediată a lui Hristos. O astfel de poziție ar pricinui tulburare a credinței; căci dezamăgirea duce adesea la necredință. Prin urmare, apostolul i-a avertizat pe frați să nu primească niciun astfel de mesaj drept venind de la el și a trecut să sublinieze faptul că puterea papală, atât de limpede descrisă de profetul Daniel, urma încă să se ridice și să poarte război împotriva poporului lui Dumnezeu. Până când această putere își va fi împlinit lucrarea ei ucigătoare și blasfemiatoare, va fi zadarnic pentru biserică să aștepte venirea Domnului lor. "Nu vă aduceți aminte", a întrebat Pavel, "că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?"

Cumplite aveau să fie încercările care urmau să se abată asupra Bisericii adevărate. Chiar pe vremea când apostolul scria, „taina fărădelegii” începuse deja să lucreze. Dezvoltările ce urmau să se petreacă în viitor aveau să fie „după lucrarea Satanei, cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase, și cu toată amăgirea nelegiuirii în cei ce pier.”

Deosebit de solemnă este afirmația apostolului cu privire la aceia care ar refuza să primească „dragostea adevărului”. „Pentru această pricină”, a declarat el despre toți cei care ar respinge în mod deliberat mesajele adevărului, „Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” Oamenii nu pot respinge nepedepsiți avertismentele pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, li le trimite. De la cei care stăruie să se abată de la aceste avertismente, Dumnezeu Își retrace Duhul Său, lăsându-i pradă amăgirilor pe care le iubesc. Faptele apostolilor, 265, 266.

Compromisul dintre păgânism și biserică a fost semnul de avertizare care i-a determinat pe creștinii acelei epoci să se despartă de Roma papală; totuși, trebuie remarcat că lumina pe care Pavel a adus-o asupra avertizării lui Isus de a fugi este același pasaj prin care William Miller a ajuns să înțeleagă că „necurmatul” din cartea lui Daniel reprezenta Roma păgână. Relația profetică dintre Roma păgână, care ținea în loc, iar apoi se dădea la o parte pentru ca Roma papală să se înalțe la tron, era un adevăr care trebuia înțeles, fiindcă nerecunoașterea acelei relații profetice avea să aducă o puternică amăgire asupra celor care nu iubeau acel adevăr. Sora White abordează aceeași istorie:

A fost nevoie de o luptă disperată pentru ca aceia care aveau să fie credincioși să stea neclintiți împotriva înșelăciunilor și urâciunilor care erau deghizate în veșminte sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu era acceptată drept normă a credinței. Doctrina libertății religioase era socotită erezie, iar apărătorii ei erau urâți și proscriși.

„În urma unui conflict lung și sever, puținii credincioși au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă ea încă refuza să se elibereze de minciună și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă voiau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu au îndrăznit să tolereze erori fatale propriilor lor suflete și să dea un exemplu care ar primejdiu credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea, erau gata să facă orice concesie compatibilă cu fidelitatea față de Dumnezeu; dar simțeau că până și pacea ar fi prea scump plătită prin sacrificarea principiului. Dacă unitatea nu putea fi asigurată decât prin compromiterea adevărului și a dreptății, atunci să fie dezbinare, ba chiar război.” Marea Controversă, 45, 46.

Relația profetică dintre Statele Unite și papalitate în zilele din urmă a fost prefigurată și subliniată prin identificarea de către Pavel a relației dintre Roma păgână și Roma papală în perioada premergătoare anului 538 d.Hr. În tripla aplicare a Romei, Roma păgână a împlinit cuvintele lui Isus, care identificau „urâciunea pustiirii” drept semn pentru a fugi, iar Roma papală a împlinit, de asemenea, cuvintele lui Isus. Sora White identifică o altă împlinire a cuvintelor lui Hristos.

„Acum nu este vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și lege inima de lume sau să-și adune comori în lume. Nu este departe vremea când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi constrânși să căutăm un adăpost în locuri pustii și singuratic. Așa cum asediul Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră, prin decretul care impune sabatul papal, va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, ca pregătire pentru părăsirea orașelor mai mici, pentru locuințe retrase în locuri izolate din munți.” Mărturii, volumul 5, 464.

Pentru creștinii din timpul lui Hristos, avertismentul a precizat momentul când să fugă din Ierusalim. În secolele al V-lea și al VI-lea, avertismentul adresat creștinilor i-a determinat să fugă în pustie.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, pentru ca acolo să fie hrănită o mie două sute șazeci de zile. Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui. Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu, ca s-o ia râul. Și pământul a venit în ajutorul femeii, și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care îl aruncase balaurul din gura lui. Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos. Apocalipsa 12:6, 15-17.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru, căci El este Alfa și Omega. Avertismentul cu privire la urâciunea pustiirii din istoria Romei papale a fost recunoscut când puterea papală a fost recunoscută ca stând în locul sfânt.

Avertismentul este consemnat de Matei, Marcu și Luca, iar fiecare relatare prezintă o ușoară variație de formulare. Matei spune: "Când veți vedea, deci, urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, stând în locul sfânt", iar Marcu spune: "când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, stând acolo unde nu se cuvine." Luca spune: "când veți vedea Ierusalimul împresurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți."

Toate cele trei mărturii se aplică împreună. Într-o aplicare mai specifică, referirea lui Luca la Ierusalim înconjurat de armate identifică avertizarea că, atunci când Roma păgână a început asediul împotriva Ierusalimului în anul 66 d.Hr., creștinii care se mai aflau în Ierusalim trebuiau să fugă îndată. Referirea lui Matei la „locul sfânt” corespunde cu identificarea de către Pavel a „omului păcatului”, care „șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu”, reprezentând astfel împlinirea papală a „urâciunii pustiirii”. Marcu identifică urâciunea pustiirii stând unde nu se cuvine, iar aceasta corespunde avertizării de a fugi dată adventismului în zilele de pe urmă. Două dintre avertizări sunt asociate cu porunca ca oricine citește avertizarea să înțeleagă, iar toate au în vedere un semn menit să-i înștiințeze pe creștinii vremii să fugă.

Falsa „aplicare triplă”, denaturată de cei care susțin că „jefuitorii poporului tău” sunt Statele Unite, indică faptul că, atunci când „urâciunea pustiirii” este împlinită prin legea duminicală din Statele Unite, legea duminicală care atunci este impusă identifică Statele Unite drept Roma modernă, întrucât atât Roma păgână, cât și cea papală au impus anterior o lege duminicală.

Problema acelei aplicări greșite este că legea duminicală a Romei păgâne a fost promulgată în anul 321 d.Hr., dar împlinirea de către Roma păgână a „urâciunii pustiirii” a avut loc în anul 66 d.Hr., cu 255 de ani înaintea legii duminicale din 321 d.Hr. Tot astfel, compromisul care a produs „omul fărădelegii” avea deja loc pe vremea lui Pavel, care a spus: „taina fărădelegii lucrează deja”, însă legea duminicală papală a apărut abia după mai bine de patru secole. Într-o aplicare triplă a profeției, primele două mărturii stabilesc caracteristicile celei de-a treia împliniri, cea a zilelor de

pe urmă. „Urâciunea pustiirii” din zilele de pe urmă, pe temeiul a două mărturii istorice și a trei consemnări biblice ale cuvintelor lui Hristos, reprezintă un avertisment de a fugi, nu impunerea unei legi duminicale.

În articolul următor vom arăta de ce aplicarea este eronată în contextul regulilor stabilite pentru o aplicare triplă a profeției și de ce identificarea legii duminicale în contextul avertizării date de Hristos reprezintă o denaturare a istoriei profetice.

„Acest compromis între păgânism și creștinism a avut ca rezultat dezvoltarea «omului fărădelegii», prevestit în profeție ca acela care se împotrivește și se înalță mai presus de Dumnezeu. Acel sistem uriaș de religie falsă este o capodoperă a puterii lui Satana, un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a stăpâni pământul după voia sa.”
Marea Controversă, 50.